

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 1 เทศกาลมหาพรต ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- เน้นงกลับใจจากบาปและจากชีวิตที่ปล่อยตัวตามกระแสโลก
- อธิบายความหมายของการกลับใจ “Metanoia” ซึ่งหมายถึง
- การหันกลับจากหนทางแห่งบาป ละทิ้งจากบาป
- หันกลับไปหาข่าวดีแห่งชีวิต คือพระวาจาของพระเจ้า
- สร้างเจตคติชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเสมอ ดำเนินชีวิตที่ดีกว่าเสมอ และที่สำคัญดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ตามที่พระองค์ประสงค์ให้เราเป็น

บทอ่านจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (ฉะบ 26:4-10)

- วันนี้เราได้ยินเสียงที่น่าประทับใจจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เวลาที่ชาวอิสราเอลกำลังสิ้นสุดการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร ตลอดเวลาสี่สิบปีที่เขาเร่ร่อนอยู่โดยการนำของพระยาห์เวห์พระเจ้า
- สิ่งที่เราเห็นคือ “การถวายบูชาด้วยความสำนึก” เมื่อเขานำพืชผลแรกที่เขาได้รับจากความสมบูรณ์ จากการทำหน้าที่ เมื่อได้ผลดีนั้นเขาก็นำมายังพระแท่นบูชาเพื่อถวายแด่พระเจ้า ด้วยความสำนึกรู้ตนเองว่า ชีวิต และพระพรทั้งหลาย ล้วนมาจากพระเจ้า
- ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่ลืมตนเอง ไม่ลืมความดีของพระเจ้านั่นเอง ดังนั้นในสูตรของการถวายนั่นเขาจึงต้อง “ทบทวนประวัติศาสตร์” หรือต้อง “ทบทวนที่มาของตนเอง”
- คำทบทวนนั้นคือ “บิดาของข้าพเจ้าเป็นชาวอารัมผู้เร่ร่อน แล้วได้ลงไปยังประเทศอียิปต์อยู่ที่นั่นเป็นชนกลุ่มน้อย ที่นั่นท่านได้เจริญขึ้นเป็นประชากรใหญ่มีกำลังและจำนวนคนมากมาย ชาวอียิปต์ได้ข่มเหงพวกเรา... พระองค์ได้ทอดพระเนตรความทุกข์ยากของพวกเรา... ได้ทรงนำพวกเราออกจากประเทศอียิปต์ด้วยพระหัตถ์... เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้านำพืชผลแรกของแผ่นดิน...มาถวาย”
- ประเด็นสำคัญของพระวาจาตอนนี้คือ “ความสำนึก” การ “ยอมรับความจริง” “การรู้ตนเองอย่างแท้จริง และรู้ถึงพระเจ้า” กล่าวได้ว่า เป็นการ “ระลึกถึงพระเจ้า” อย่างลึกซึ้ง
- คำว่า “Metanoia” ที่มักจะแปลว่า “การกลับใจ” นั้น อันที่จริงรากของคำนี้คือ “การรู้อย่างลึกซึ้ง” หมายถึงการรู้อย่างถ่องแท้ถึงตนเอง ถึงที่มา หรือบ่อเกิดของตน
- การกลับใจนั้น หมายถึงรู้ตัวและเปลี่ยนแปลงตนเองนั่นเอง พระวาจานี้เป็นการย้ำความจริงที่ต้องมีความรู้สำนึก รู้ตัว รู้ที่มา และที่สำคัญ รู้ถึงพระเจ้าที่มีบทบาทในชีวิตของประชากรตลอดเวลา จึงนำไปสู่การ “รู้คุณ” หรือ “ขอบพระคุณพระเจ้า”

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโรม (รม 10:8-13)

- เปาโลเน้นมิติของความเชื่อ ความเชื่อในจิตใจ แต่จะต้องประกาศความเชื่อนั้นด้วยปากหรือด้วยวาจา เป็นการแสดงออกซึ่งความเชื่อในจิตใจนั่นเอง
- โดยเปาโลเห็นว่า ความเชื่อ (ในความสำนึกส่วนตัว) นั้น ก่อให้เกิดความชอบธรรม แต่ความรอดพ้นนั้นจะได้อะไรมากจากการยอมรับด้วยวาจา
- ถ้าจะถามว่าเชื่ออะไร ยอมรับอะไร ประกาศอะไร
- คำตอบคือเชื่อในพระเยซูเจ้าที่เราได้รับการประกาศมาทางพระวาจา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องเชื่อใน “พระคัมภีร์” หรือ “พระวาจาของพระเจ้า” นั่นเอง ความเชื่อที่นำสู่การประกาศด้วยวาจา
- สำคัญคือ “พระวาจาของพระเจ้า” หรือ “พระคัมภีร์”

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 4:1-13)

- พระวรสารเล่าเรื่องการประจักษ์ที่พระเยซูเจ้าได้รับจากมาร แต่เราต้องไม่ลืมประเด็นสำคัญกว่า นั่นคือ การที่พระองค์เสด็จเข้าไปในที่เปลี่ยวนั้นพระจิตเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
 - “พระเยซูเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้า พลังของพระเจ้า”
 - การทดลองของมารนั้นดูเหมือนพยายามที่จะดึงพระเยซูเจ้าให้ล้มตัว ล้มพระเจ้า และให้ยึดตนเองเท่านั้น มารทดลองพระองค์สามประการคือ
1. **เรื่องอาหาร** เมื่อพระองค์ทรงหิวอย่างมากหลังจากอดอาหารมาสี่สิบวัน เรียกร้องให้พระองค์วางใจในตนเอง มั่นใจในการเป็นบุตรของพระเจ้า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินให้กลายเป็นอาหารสิ” อันที่จริงพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า บุตรยอมไถ่บาปดา เชื่อในความช่วยเหลือและการจัดให้ของบิดา ดังนั้น พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว” หมายความว่า “พระประสงค์คือหัวใจของพระบิดา วาจาของพระบิดาย่อมสำคัญกว่ามากนั้น” และแน่นอน อาหารคือหัวใจ เชื่อในวาจา”
 2. **เรื่องอำนาจ** อาณาจักรทั้งหลายจะมอบให้ เพียงอย่างเดียวคือต้องยอมศิโรราบต่อมัน แต่พระเยซูเจ้ายืนยันว่า “จงนมัสการพระเจ้าของเจ้าและปรนนิบัติรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียว”
 3. **เรื่องการทดลองพระเจ้า** ดูเหมือนมารจะรู้ว่าพระเยซูเจ้าเชื่อมั่น วางใจในพระเจ้า ดังนั้น มันจึงเสนอให้พระเยซูเจ้าทดลองพระเจ้า ซึ่งการประจักษ์ข้อนี้เป็นการประจักษ์ที่ลงลึกไปที่แก่นของความเชื่อ ความวางใจ คือ ทดลองพระเจ้าเอง แต่พระเยซูเจ้าตอบมันโดยเน้นว่า “อย่าทดลองพระเจ้า” ซึ่งอันที่จริงความเชื่อแท้ย่อมไม่สงสัย ไม่ลังเล และไม่ทดลองพระเจ้าอย่างแน่นอน
- โดยสรุปคือ พระเยซูเจ้าทรงประกาศถึงความรัก ความเชื่อ และความวางใจในพระบิดาเจ้า และพระองค์ทรงประกาศซึ่งความสำนึกของพระองค์ ความรู้ ความรักแท้ และเปี่ยมด้วยความวางใจในพระเจ้านั่นเอง
 - กล่าวได้ว่า พระเยซูเจ้านี้แหละคือต้นแบบของการเปี่ยมด้วยพลังของพระเจ้า “พระจิตเจ้า” เปี่ยมด้วยความเชื่อ ความวางใจในพระเจ้าพระบิดานั่นเอง

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก เราเข้าสู่เทศกาลมหาพรต เทศกาลแห่งการเตรียมสมโภชปัสกา เป็นเวลา สี่สิบวัน แห่งการเดินทางดังเช่นสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร หรือสี่สิบวันของพระเยซูเจ้าในถิ่นทุรกันดาร เช่นกัน
- พระวาจาวันนี้เน้นความจริงที่เป็นแก่นของมหาพรตจริงๆ คือ “ความสำนึก” หรือ “การกลับใจ”
- ความสำคัญคือความสำนึกถึงชีวิต ความเชื่อ ความรัก และความหวังในพระเจ้า สำนึกถึงบ่อเกิด และที่มาของตน ซึ่งพอแน่ใจว่าเราต้องสำนึกอย่างจริงจังและรู้ตัวอย่างชัดเจนว่าเราเป็นใคร เรา ควรดำเนินชีวิตอย่างไร เวลาคือเป็นเวลาแห่งการไตร่ตรอง
- พี่น้องที่รัก เราคริสตชนผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปแล้ว เราคือ “ลูกของพระเจ้า” เรามีพระคุณของพระเจ้า ชีวิตพระเจ้าอยู่ในตัวเรา เรามีฤทธิ์กุศลสำคัญคือ “ความเชื่อ ความรัก และความหวัง” ในพระเจ้า และที่สำคัญ ต้องเน้นประเด็นเช่นเปาโลคือต้องเป็นสิ่งที่ “ประกาศด้วยชีวิต ด้วยวาจา”
- ดังนั้น จึงเป็นเวลาพิเศษสุดที่เราจะเจริญชีวิตด้วยความเชื่อ ทบทวน ไตร่ตรองการกระทำหรือ พฤติกรรมทั้งหลาย ให้กิจการทุกอย่างได้รับการทบทวนด้วยความสำนึกว่าเราเจริญชีวิตที่ผ่าน มาอย่างไร และควรแก้ไขปรับปรุงอะไร ในเมื่อเราสำนึกได้ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า
- เรื่องความเชื่อ ความรัก และความหวัง เราเป็นเช่นไร เราใส่ใจตัวเราเองมากกว่าพระเจ้าหรือ เราวางใจในสิ่งของ ข้าวของ ทรัพย์สินสมบัติ ยศ อำนาจ มากกว่าพระเจ้าหรือ อาจจะเป็นเวลาที่ สุด ที่เราจะทบทวนและปรุงแต่งชีวิตคริสตชนของเราให้เปี่ยมด้วย ความเชื่อ และการกระทำ ตามความเชื่อนั้น ประกาศพระเจ้าในชีวิต
- ถ้ามีอะไรที่เป็นการละเมิด หรือละเลย หรือขาดไป “บาป” เราควรที่จะสำนึกและกลับใจลดละเลิก อย่างจริงจัง
- ถ้ามีอะไรที่ดีเราควรที่จะเสริมสร้าง ปฏิบัติให้เป็นคุณธรรม เป็นธรรมชาติที่ดีเพราะเราเป็นลูก ของพระเจ้า
- พี่น้องที่รัก สุขสันต์วันพระเจ้า ความสุขแห่งการเดินทางมหาพรต เวลาพิเศษที่เราจะสำนึกถึง ชีวิตพระเจ้าในตัวเรา สำนึกจริงจึงว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า และขอให้ความสำนึกนั้นแสดง ออกเป็นรูปธรรมเกิด โดยเฉพาะต้องสำนึกว่าพี่น้องทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าด้วยเช่นกันกับ เราโดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ยากไร้ เพื่อเราจะสามารถยอมรับและเปิดใจของเราเพื่อพวกเขา กระทำการดี การให้ทานและการแบ่งปันเพื่อพวกเขาด้วย เพราะการให้ทานคือจิตตารมณ์สำคัญ ของมหาพรต และอย่าลืมสวดภาวนาให้มากยิ่งขึ้น
- และทั้งหมดจะทำให้เราสำนึกได้ดีที่สุดโดยอาศัย “พระวาจาของพระเจ้า” การอ่านพระคัมภีร์ การฟังพระวาจาในพิธีกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิสซาทุกๆ อาทิตย์